

Voorgenomen wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg ter implementatie van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (PbEU L 304)

Het voornemen bestaat om het Vreemdelingenbesluit 2000 als volgt te wijzigen:

A

Artikel 3.105 komt te luiden:

Artikel 3.105

1. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, wordt verleend of verlengd voor vijf jaar.
2. Bij dit besluit kunnen gevallen worden aangewezen waarin de verblijfsvergunning wordt verleend of verlengd voor minder dan vijf achtereenvolgende jaren, met dien verstande dat de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Wet voor ten minste drie jaar en de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet voor ten minste één jaar wordt verleend of verlengd.

B

Na artikel 3.105 worden zes artikelen toegevoegd, luidende:

Artikel 3.105a

Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de beoordeling of sprake is van omstandigheden als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Wet.

Artikel 3.105b

Aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij verdragsvluchteling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Wet is, kan verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Wet op grond van die toelatingsgrond slechts worden geweigerd, indien:

- a. er goede redenen bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid; of
- b. de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de gemeenschap.

Artikel 3.105c

1. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van die wet, wordt ingetrokken dan wel de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan wordt afgewezen indien sprake is van de situatie, bedoeld in artikel 32, eerste lid, onder a dan wel c, van de Wet.

2. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van die wet, kan slechts op grond van artikel 32, eerste lid, onder b, van de Wet worden ingetrokken dan wel de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien:

- a. er goede redenen bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid; of
- b. de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de gemeenschap.

3. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de beoordeling of sprake is van de situatie, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 3.105d

Onder folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 3.105e

Aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die de rechtsgrond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, vormen, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet verleend, tenzij er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a. de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
 - b. de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
 - c. de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
 - d. de vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap of de nationale veiligheid; of
 - e. de vreemdeling heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan de onder a tot en met c vermelde misdrijven of daden,
- in welk geval verlening van evenbedoelde verblijfsvergunning op voormelde grond wordt geweigerd.

Artikel 3.105f

1. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van die wet wordt ingetrokken dan wel de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan wordt afgewezen, indien sprake is van de situatie, bedoeld in artikel 32, eerste lid, onder a dan wel c, van de Wet.

2. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van die wet wordt slechts ingetrokken dan wel de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan wordt slechts afgewezen op grond van artikel 32, eerste lid, onder b, van de Wet, indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a. de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b. de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c. de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d. de vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de nationale veiligheid; of

e. de vreemdeling heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan de onder a tot en met c genoemde misdrijven of daden.

3. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de beoordeling of sprake is van de situatie, bedoeld in het eerste lid.

C

Artikel 3.107 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het eerste en tweede lid worden vernummerd tot tweede en derde lid.

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

1. Onder een persoon als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt mede verstaan een persoon die heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan de in dat artikel genoemde misdrijven of daden.

D

Artikel 3.114 wordt gewijzigd als volgt:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.

2. In het eerste lid wordt na "op basis waarvan" ingevoegd: in samenwerking met de vreemdeling.

3. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

2. Bij ministeriële regeling kan worden aangewezen waaruit de gegevens, bedoeld in het eerste lid, bestaan.

E

Artikel 3.120a genummerd 3.121

F

Na artikel 3.121 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 3.122

1. Aan de vreemdeling aan wie op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, van de Wet een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet is verleend, wordt zo spoedig mogelijk na verlening van die verblijfsvergunning in een voor hem begrijpelijke taal informatie verschaft over de rechten en plichten die verbonden zijn aan de verblijfsvergunning.
2. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de wijze waarop de informatie, bedoeld in het eerste lid, wordt verschaft.

Artikel II

Artikel 61 van het Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg wordt gewijzigd als volgt:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.
2. In het eerste lid wordt na "27" ingevoegd: , 29, eerste lid, onder b en h,.
3. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:
 2. De rechtspersoon, bedoeld in het eerste lid, die de voogdij uitoefent over een minderjarige zorgt dat die minderjarige wordt ondergebracht:
 - a. bij meerderjarige familieleden;
 - b. in een pleeggezin;
 - c. in speciale centra voor minderjarigen, of
 - d. in andere voor minderjarige geschikte tehuizen.

Voorzover mogelijk is de verblijfplaats van de minderjarige dezelfde als die van zijn broers of zussen. Veranderingen in de verblijfplaats van de minderjarige worden tot het strikt noodzakelijke minimum beperkt.

Artikel III

In afwijking van artikel 3.105c, eerste lid, en artikel 3.105f, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 blijft het recht dat gold vóór het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit van toepassing op de intrekking van een op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, van de Vreemdelingenwet 2000 verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet, dan wel op de afwijzing van de aanvraag om de geldigheidsduur van zodanige verblijfsvergunning te verlengen, indien sprake is van de situatie, bedoeld in artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 en de verblijfsvergunning is verleend op een daartoe vóór 20 oktober 2004 ingediende aanvraag.

TOELICHTING op de voorgenomen wijzigingen:

I Algemeen

1. Inleiding

Het onderhavige besluit strekt tot aanpassing van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) en het Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg aan Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (PbEU L 304; hierna: de richtlijn).

De richtlijn is één van de Gemeenschapsinitiatieven inzake asiel en beoogt de verwezenlijking van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel op de langere termijn. Voor een uitgebreide toelichting op het doel en de inhoud van de richtlijn wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van deze richtlijn (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 3, p. 1-4).

2. Implementatie van de richtlijn

Ingevolge het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 2) zijn de artikelen 29, 31 en 32 van deze wet uitgebreid met een delegatiegrondslag op basis waarvan een aantal richtlijnbepalingen nader kunnen worden uitgewerkt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur.

In het onderhavige besluit wordt op basis van deze delegatiegrondslagen een aantal richtlijnbepalingen nader uitgewerkt in het Vb 2000. Het betreft hier de bepalingen met betrekking tot het begrip ernstige schade (artikel 15), de informatieverschaffing aan de vreemdeling na verlening van een verblijfsvergunning (artikel 22) en de minimumduur van de verleende vergunning (artikel 24). Voorts worden de bepalingen waarin de gronden voor uitsluiting, beëindiging, intrekking of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire-beschermingsstatus zijn neergelegd (artikelen 11, 12, 14, 16, 17 en 19) via dit besluit in het Vb 2000 geïmplementeerd. Het onderhavige besluit strekt tevens tot het toevoegen van een aantal delegatiegrondslagen aan het Vb 2000, zodat het mogelijk wordt een aantal richtlijnbepalingen in het Vb 2000 te implementeren. Het gaat hier om de bepaling die betrekking heeft op de informatieplicht van de vreemdeling (artikel 4, tweede lid) en om de bepalingen die — globaal omschreven — betrekking hebben op de (wijze van) beoordeling van het verzoek om internationale bescherming (artikel 4, derde, vierde en vijfde lid, de artikelen 5 tot en met 10, artikel 11, tweede lid, en artikel 16, tweede lid).

Tot slot zal een aantal richtlijnbepalingen worden geïmplementeerd in het Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg.

2.1. De vluchtelingenstatus

Ingevolge artikel 13 van de richtlijn wordt de vluchtelingenstatus verleend aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend. Hoofdstuk II van de richtlijn (artikelen 4 tot en met 8) heeft betrekking op de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Hoofdstuk III (artikelen 9 tot en met 12) gaat over de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus.

De juridische basis van de richtlijn is — onder andere — artikel 63, eerste lid, onder c, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Ingevolge dit artikel dienen de maatregelen inzake asiel in overeenstemming te zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag) en het Protocol van 31 januari 1967. Het begrip “vluchteling” als bedoeld in de richtlijn komt dan ook overeen met de definitie van dat begrip in artikel 1A van het Verdrag. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt beschouwd als vluchteling indien hij zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit dan wel bij staatloosheid waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren. De artikelen 4 tot en met 10 van de richtlijn hebben — globaal omschreven — betrekking op de (wijze van) beoordeling of sprake is van zodanige situatie. Indien dat het geval is, wordt de desbetreffende vreemdeling echter niettemin de vluchtelingenstatus onthouden, indien artikel 12 van de richtlijn van toepassing is.

Artikel 12 somt een aantal situaties op waarin een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Ingevolge onderdeel a van het eerste lid is dit allereerst het geval, indien de vreemdeling onder artikel 1D van het Verdrag valt. Ingevolge deze verdragsbepaling is het Verdrag niet van toepassing op vreemdelingen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen.

Ingevolge onderdeel b van het eerste lid vindt voorts uitsluiting van de vluchtelingenstatus plaats, indien de desbetreffende vreemdeling door de bevoegde autoriteiten van het land waar hij zich heeft gevestigd, beschouwd wordt de rechten en verplichtingen te hebben, welke met het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden zijn, of daarmee gelijkwaardige rechten en verplichtingen. Dit onderdeel komt overeen met het bepaalde in artikel 1E van het Verdrag. Wat betreft de vraag wanneer sprake is van evenbedoelde “rechten en verplichtingen” biedt paragraaf 145 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status (hierna: Handbook) de volgende aanwijzing:

“There is no precise definition of ‘rights and obligations’ that would constitute a reason for exclusion under this clause. It may, however, be said that the exclusion operates if a person’s status is largely assimilated to that of a national of the country. In particular he must, like a national, be fully protected against deportation or expulsion.”

Tot slot is in het tweede lid van artikel 12 van de richtlijn bepaald dat uitsluiting van de vluchtelingenstatus plaatsvindt, indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen

dat de desbetreffende vreemdeling — kort weergegeven — een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan (onderdeel a), een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan (onderdeel b) of zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (onderdeel c). Deze onderdelen worden geacht overeen te komen met het bepaalde in artikel 1F van het Verdrag. Hoewel de tekst van onderdeel b van de richtlijn niet geheel overeenkomt met die van onderdeel b van artikel 1F, dient er niettemin vanuit te worden gegaan dat beide onderdelen hetzelfde toepassingsbereik hebben. Met andere woorden, onderdeel b van artikel 12, tweede lid, van de richtlijn is van toepassing in dezelfde gevallen als waarin onderdeel b van artikel 1F van het Verdrag van toepassing is. Immers, zoals hiervoor reeds is overwogen, volgt uit de juridische basis en de preambule van de richtlijn dat de bepalingen van de richtlijn in overeenstemming dienen te zijn met het Verdrag. Wat betreft de vraag in welke gevallen “bijzonder wrede handelingen” ook als ernstige, niet-politieke misdrijven kunnen worden aangemerkt, wordt verwezen naar paragraaf 152 van het UNHCR Handbook: *“In determining whether an offence is ‘non-political’ or is, on the contrary, a ‘political’ crime, regard should be given in the first place to its nature and purpose i.e. whether it has been committed out of genuine political motives and not merely for personal reasons or gain. There should also be a close and direct causal link between the crime committed and its alleged political purpose and object. The political element of the offence should also outweigh its common-law character. This would not be the case if the acts committed are grossly out of proportion to the alleged objective. The political nature of the offence is also more difficult to accept if it involves acts of an atrocious nature.”*

Samengevat weergegeven, volgt uit de richtlijn dat een onderdaan van een derde land of staatloze in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, indien hij “vluchteling” is en artikel 12 van de richtlijn niet op hem van toepassing is, welke bepaling overeenkomt met de artikelen 1D, 1E en 1F van het Verdrag. Deze artikelen worden ook wel aangeduid als de “exclusion clauses”.

Vertaald naar het Nederlandse systeem komt de vluchtelingenstatus overeen met de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 kan worden verleend.

Om in aanmerking te komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 dient een vreemdeling aannemelijk te maken dat hij een “verdragsvluchteling” is. Ingevolge artikel 1, onder l, van de Vw 2000 wordt daaronder verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn. Deze laatste passage heeft betrekking op voormelde “exclusion clauses” van het Verdrag. Indien sprake is van één van de in de artikelen 1D, 1E of 1F opgesomde situaties, zijn de bepalingen van het Verdrag niet op de desbetreffende vreemdeling van toepassing. In dat geval heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat hij een “verdragsvluchteling” is en komt hij dus niet in aanmerking voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000. Diens aanvraag zal dan in zoverre moeten worden afgewezen, aldus artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, waarin is bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt afgewezen, indien de vreemdeling niet

aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Gelet op het vorenoverwogene komt op grond van de Vw 2000 een vreemdeling dus slechts in aanmerking voor toelating als “verdragsvluchteling”, indien hij een vluchteling is in de zin van artikel 1A van het Verdrag en de artikelen 1D, 1E en 1F niet op hem van toepassing zijn. Dit komt overeen met de richtlijn. Het nationale recht behoeft derhalve in zoverre geen aanpassing in verband met de implementatie van de richtlijn.

2.2. De subsidiaire-beschermingsstatus

Ingevolge artikel 18 van de richtlijn wordt de subsidiaire-beschermingsstatus verleend aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hoofdstuk II van de richtlijn (artikelen 4 tot en met 8) heeft betrekking op de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hoofdstuk V (artikelen 15 tot en met 17) heeft betrekking op de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

Een onderdaan van een derde land of staatloze komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming, indien hij niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, als omschreven in artikel 15. Ingevolge die bepaling bestaat ernstige schade uit de doodstraf of executie (onderdeel a), foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van de vreemdeling in zijn land van herkomst (onderdeel b) of een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (onderdeel c).

Indien dat het geval is, wordt de desbetreffende vreemdeling echter niettemin de subsidiaire-beschermingsstatus onthouden, indien artikel 17, eerste of tweede lid, van de richtlijn van toepassing is. In deze bepalingen staat vermeld wanneer een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming. Voor een toelichting op deze bepaling wordt hier korthedshalve volstaan met een verwijzing naar de artikelsgewijze toelichting op artikel 3.105e.

Vertaald naar het Nederlandse systeem komt de subsidiaire-beschermingsstatus overeen met de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 kan worden verleend. Voorafgaand aan de beoordeling of een vreemdeling op deze grond voor toelating in aanmerking komt, dient volgens het systeem van de Vw 2000 eerst te worden beoordeeld of de vreemdeling in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 (zie bijv. ABRvS 3 december 2001, JV 2002/13). Deze toetsingsvolgorde is in overeenstemming met het bepaalde in de richtlijn.

Om in aanmerking te komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 dient een vreemdeling aannemelijk te maken dat hij gegronde

redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Zoals in de toelichting op het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn, alsmede in de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 3, p. 4/5 en nr. 7, p. 9-11) uitgebreid is aangegeven, biedt deze toelatingsgrond een grondslag voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in *alle* situaties, als genoemd in de onderdelen a, b en c van artikel 15 van de richtlijn. De toelatingsgrond heeft een individueel karakter, dat wil zeggen dat de vreemdeling specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk moet maken om voor toelating op deze grond in aanmerking te kunnen komen. Dit komt overeen met het individuele karakter van de subsidiaire-beschermingsstatus. Dat ook onderdeel c van artikel 15 van de richtlijn een individueel karakter heeft, blijkt niet alleen uit de tekst van dat onderdeel (“individuele bedreiging”), maar ook uit de preambule van de richtlijn, waarin staat vermeld dat “gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt” (overweging 26).

2.3. De bewijslastverdeling op grond van de richtlijn

De richtlijn bevat twee bepalingen die betrekking hebben op de bewijslastverdeling ingeval van de intrekking van een verleende vluchtelingenstatus of subsidiaire-beschermingsstatus dan wel de weigering om die status te verlengen. Het gaat hier om artikel 14, tweede lid, en artikel 19, vierde lid, van de richtlijn. Samengevat weergegeven, volgt uit deze bepalingen dat de lidstaat die de vluchtelingenstatus of subsidiaire-beschermingsstatus heeft verleend dient aan te tonen dat de betrokken vreemdeling niet langer in aanmerking komt voor deze status. Deze plicht van de lidstaat laat echter onverlet dat de vreemdeling melding dient te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt dient over te leggen. Deze plicht van de vreemdeling is nader uitgewerkt in artikel 4, eerste en tweede lid, van de richtlijn, welke bepaling nader worden toegelicht in de artikelsgewijze toelichting op artikel 3.114.

In het nationale bestuursrecht, waartoe ook het vreemdelingenrecht behoort, zijn terzake van de bewijslastverdeling van belang de artikelen 3:2 en 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Artikel 3:2 van de Awb heeft betrekking op de onderzoeksplicht van het bestuursorgaan. Ingevolge deze bepaling dient het bestuursorgaan bij de voorbereiding van een besluit de nodige kennis te vergaren omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen. Artikel 4:2, tweede lid, van de Awb heeft betrekking op de informatieplicht van de aanvrager. Die dient, ingevolge deze bepaling, de gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Aan de hand van deze twee bepalingen wordt uiteindelijk in het concrete geval de bewijslast verdeeld. Grof gezegd kan als regel worden geformuleerd dat degene die zich op een bepaald rechtsgevolg beroept, de bewijslast draagt voor de feiten die het rechtsgevolg doen intreden. Vertaald naar de situaties waarop voormelde twee richtlijnbevestigingen betrekking hebben, geldt dus op grond van het nationale bestuursrecht dat het bestuursorgaan in beginsel de bewijslast draagt voor de rechtsfeiten die leiden tot de

beslissing tot intrekking van een verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel de weigering om de geldigheidsduur daarvan te verlengen.

De bewijslastverdeling zoals die geldt ingevolge de artikelen 3:2 en 4:2, tweede lid, van de Awb, is derhalve in overeenstemming met het bepaalde in de artikelen 14, tweede lid, en 19, vierde lid, van de richtlijn en is dermate bestendig en kenbaar dat er geen aanleiding bestaat om de desbetreffende richtlijnbepalingen te implementeren.

2.4. De gevolgen van de implementatie voor het systeem van de Vw 2000

In de toelichting op het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 3, p. 5/6) is reeds aangegeven dat de implementatie van de richtlijn niet tot wijzigingen in het uniforme voorzieningenpakket leidt en derhalve geen afbreuk doet aan het volgtijdelijk systeem, welk systeem is ingevoerd ter voorkoming van het doorprocederen voor een sterkere status. Dat de gronden voor intrekking van de verleende verblijfsvergunning dan wel afwijzing van een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur daarvan na implementatie van de richtlijn voor de verschillende toelatingsgronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 (meer dan thans het geval is) uiteen zullen gaan lopen, zal evenmin gevolgen hebben voor het systeem van de Vw 2000. Onveranderd blijft namelijk dat ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ongewis is of deze binnen vijf jaar zal worden ingetrokken of na het verstrijken van die termijn zal worden gevolgd door een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Een vreemdeling zal derhalve pas een actueel belang hebben bij het in rechte aan de orde stellen van de verleningsgrond van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als deze hangende de geldigheidsduur wordt ingetrokken of ná het verstrijken daarvan niet wordt gevolgd door een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (zie bijv. ABRvS 28 maart 2002, AB 2002, 132).

3. Kosten / bestuurlijke lasten

Nu voor de implementatie van de richtlijn zoveel mogelijk aansluiting is gezocht bij de bestaande wet- en regelgeving en de voorgestelde wijzigingen veelal een codificatie betreffen van hetgeen reeds bestaand beleid en/of vaste jurisprudentie is, is niet te verwachten dat de bestuurslasten aanzienlijk stullen stijgen.

Uit het onderhavige besluit vloeien geen administratieve lasten voort voor het bedrijfsleven en/of de burger. Het ontwerpbesluit is ter toetsing voorgelegd aan het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal). Actal heeft, gegeven de selectiecriteria, besloten het ontwerpbesluit niet te selecteren voor toetsing.

4. Wijze van totstandkoming

Bij brief van 16 februari 2007 (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 5) is het ontwerpbesluit voorgelegd aan de Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer op grond van een in de Wet op de jeugdzorg voorgeschreven voorhangprocedure. Voor zover leden van de Tweede Kamer zich in het verslag van 16 april 2007 over het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Kamerstukken II 2006/07, 30 925, nr. 6) mede hebben uitgelaten over het ontwerpbesluit, is daarop nader